

Mån tro at Götter sit blod wilja spara,
 När som des fiend' framträngde med magt,
 Nej de wil håldre i ödemärk wara,
 An at med nerslighet släppa den wakt,
 Som deras tappra arm hurtigt befästa,
 Emot des murar och starke anfall,
 De lustigt wåga hos Lejon at gästa,
 Fast deras bonmar och stycken gaf knall,
 Läckaste gåsar, som wåga at bada
 Mot Rybars wapen och trotsa des magt,
 I bör ej frukta at blodige wada,
 Men med godt hjerta at taga i agt,
 Hwad som kan kända när faran begynnes,
 Liksom stormwäder nu rusa uppå,
 Hjelpen af högden Er skänkes med ynnest,
 Frögd uppå slutet de sedan ernå.
 Åblaste kōnet Er bortgång begråta,
 Blott utaf kärlek de sakna måst Er,
 Barnen och Mödrarna ynkliga låta,
 Ty de måst frukta Er aldrig få se;
 Men om ej Himlen Er börda mänd' lätt,
 Så tro dock säkert I heder ha fått,
 När på Er grassen wi glädligt kan sättja:
 Här hwila kämpar som tappert ha stått.

Swea och Götters Kämpa = Sång,

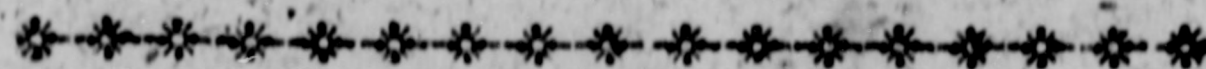
Wid
 1788 års Fälttog.

Underdånigst författad

af

L. C.

Exemplaret kostar 6 runestycken.

F A S T U N,
 Tryckt hos Pehr Ol. Årmar, 1788.

Gjenges som: Rest hafwer jag öfwer watten ic.

Tre Kämpar af Norden utfara i fält,
At Bardalef föra och föda,
Med hårdiga kroppar De hwila i Tält,
Och tappert sin fiende möta.

Tre Kronor, Tre Lejon, Tre Hjeltar gör et,
För Wapnet at Wapnena föra;
Wår dråpliga Konungs djuprådiga wett,
Skal fiendens planer förstöra.

Född utaf Wasa förträffliga Ätt
Wår Konung och Prinsar Hans Bröder,
I makalbs ordning alt skickadt och sätt,
Och eld i soldaterne föder.

Hwem

Hvem wil icke följa sin Konung, sin Prins,
Hvem trotsar ej faran och döden,
Ty äran tillika med med sårena wins,
Och många få lyckliga öden.

Soldaten, som lyder sit fäcka besäl,
Får deltaga nu i den ära,
Som medel til Hjeltarnes frantsar med skäl,
Och heder med segrarna bära.

Så se wi at Swea och Göthernas blod,
I Littlinga ådror än rinner,
Soldaten uplifwas af Hjeltarnas mod,
Af kärlek och iswer han brinner.

Förden skul I blå-gula Buzar gå på,
Låt Ryssarne kånka er styrka,
At I uti faran, som pelare stå,
Och Gåder'lands wälfärden yrka.

Gud styrke wår Konung til watten och land,
Des Bröder och alla de Drottar,
Som under Baneret med samlader hand,
Til allmänna sällheten måttar.

Så

Så Wivat Kamrater, som ligga i fält,
Och söka den äran at winna,
At gå från blå kappan til purpurens tält,
Er möjligt med tapperhet hinna.

Er osparda trohet och kärlek i alt,
Då I liksom ljungelden snara,
Uträtta Hwad Gud och Er Konung befalt,
Lär säkert besegra all fara.

När lefen är ändad och elden förbi,
Och I hunnit Lagrarna skörda,
Så heppas wår wördnad Er wärdiga se,
Med fransar Gud lof-offer bära.

Öfwer

Sfwer den 17 Julii 1788.

Sjunges som: Gustafs Skål ic.

Swea flagg,
Af Hertig Carl uplifwad blifwit,
Gammalt agg
Med wapnen han fördrifwit,
Himlen gif!
Wår Prins och Hjelte kåra,
Ragrars åra,
Tit at nåra,
Stora tidsfördrif.

Wivat skål,
För Hjeltar och dem wapnen båra,
Skådd i skål,
Det är Soldaters åra:
Gud sin Rung
Och Fosterlandet tjena,
Styrka låna,
För de wåna
Om des bragder sjunga.

Nögdas Gläde-Tankar, yttrade til Swea
Stridsmän, som uti September månad
1741 marcherade til Finland med friskt
Mod och Blod.

Kan sjungas som: Ädlaste gästwan som
Skaparen gifwit, ic.

Nögdaste dagar nu först börja grönska,
Himlen med glädje oss Swärdet framte,
Största Regenten til alla män önska,
Som uti Martis drägt wi nu få se,
Med hurtigt hjerta mot fienden wåga,
Til at wår frihet förswara med mod,
Och uti blixtrande dunder, gny, låga,
Ej frukta mödan, men wåga sit blod.

Här se wi Stridsmän sit lif ej wil spara,
Friskt wil det wåga för Sverige ännu,
Intet likt harar i busken stå qwara,
Utan friskt hurtigt slå sjutti för sju,
Som när wår Carolus Marva besökte,
Hördes ej annat än dunder och gny,
En enig Gudom dess krafter fördökte,
At fyrtio tusend tillbaka måst fly.

Derföre modige Hjeltar utbreder
Rykten af tapperhet ej felas lär,
Himla-Regenten har lofwat oss seger,
Sjelf uti striden han Swea sköld är,
Ty han en Fader för Sverige will wara,
Fast våra synder har straffet förment,
Fiendens anlopp som eldsur förswara,
Fredrich til buswud han oss har förlant,

Wår